

Інформаційні та інноваційні технології в забезпеченні й організації освітнього процесу: тези доповідей і наукових повідомлень учасників ІХ конференції школи педагогічної майстерності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. – Харків: Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого, 2015. – 102 с.

© Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого, 2015

(імпровізація); тренування вміння реконструювати перебіг подій шляхом допиту очевидця (реконструкція); цільове спостереження за якимось процесом задля виявлення його відповідності бажаному результату або заданим параметрам (моніторинг); аналіз і діагностика ситуації; тлумачення (в усіх його різновидах) та коментування (правових норм, подій тощо); оцінка (або самооцінка) дій учасників; аналіз помилок, колізій, казусів та ін.

Таким чином, створення інноваційного науково-освітнього середовища у вищій школі передбачає якісне оновлення змісту і форм навчання через органічне поєднання навчальної і науково-дослідницької роботи, теорії і практики, класичних методів викладання й інноваційних, широкої та фундаментальної підготовки фахівців і вузькопрофільної спеціалізації, що дозволить забезпечити універсальність, багатоплановість, гнучкість та ефективність сучасного навчального процесу.

А. Є. Іванова, канд. юрид. наук, асист.

ПРОБЛЕМИ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Процес переходу від індустріального до інформаційного світового суспільства, а також соціально-економічні зміни, що відбуваються в Україні, вимагають суттєвих перетворень у багатьох сферах діяльності держави. Зокрема, це стосується і реформування освіти. Постає проблема забезпечення розвитку освіти на основі нових прогресивних концепцій, запровадження в навчально-виховний процес новітніх педагогічних технологій та науково-методичних досягнень, створення нової системи інформаційного забезпечення освіти. В інформаційному суспільстві освіта має носити випереджальний характер та бути спроможна забезпечити постійно зростаючі вимоги до якості та доступності великих верств населення до отримання знань. Тому поява дистанційної освіти не випадкова, це закономірний етап розвитку та адаптації освіти до сучасних умов.

Дистанційне навчання в Україні – це взаємодія слухача і викладача, незалежно від місця їх знаходження та розподілу в часі, на основі сучасних педагогічних та інформаційних технологій. Важлива роль у вдосконаленні вітчизняної освіти відводиться впровадженню в освітню діяльність технологій цього навчання та притаманних їм нових методів організації навчального процесу.

Як наголошує А. А. Андрєєва, дистанційне навчання – це синтетична, інтегральна, гуманістична форма навчання, яка ґрунтується на використанні широкого спектра традиційних та нових інформаційних технологій та технічних засобів, що застосовуються для подання навчального матеріалу, його самостійного вивчення, організації діалогового обміну між викладачем та студентом, коли процес навчання не залежить від їх розташування в просторі і в часі, а також конкретної освітньої установи.

До основних переваг дистанційної освіти можна віднести:

- отримання освіти контингентом, який унаслідок соціальних, медичних або інших причин не може навчатися на очній формі. Це стосується військовослужбовців, жінок, що перебувають у відпустці по догляду за дитиною, осіб з фізичними вадами, працівників, що поєднують навчання й роботу або підвищують свою кваліфікацію, тощо;
- індивідуальний навчальний план та гнучкий графік взаємодії учасників навчального процесу;
- можливість надання освітніх послуг іноземним громадянам та громадянам України, які мешкають за кордоном;
- позитивний вплив на слухача, що полягає в активізації пізнавальної діяльності, підвищенні творчого та інтелектуального потенціалу за рахунок самоорганізації і посилення мотивації, використанні сучасних інформаційних і телекомунікаційних технологій.

Стан розвитку дистанційної освіти в Україні на сьогоднішній день не відповідає вимогам інформаційного суспільства в цілому. Це зумовлюється низкою проблем:

- по-перше, невисокий рівень комп'ютеризації суспільства в цілому та системи освіти зокрема;

- по-друге, низьке освоєння навчальними закладами сільових інформаційних технологій;

- по-третє, якість отриманої освіти багато в чому залежить від особистості слухача, який протягом усього періоду навчання повинен працювати індивідуально і освоювати навчальний матеріал максимально самостійно. Тому основою дистанційної освіти є передусім жорстка самодисципліна, самостійність та усвідомленість особи, що прагне отримати знання;

- по-четверте, необхідність підготовки та підвищення кваліфікації педагогічних кадрів з урахуванням нових функцій викладача та особливостей навчання в системі дистанційної освіти, насамперед в галузі застосування у навчанні телекомунікаційних мереж та інформаційних технологій.

Незважаючи на окреслені проблеми, кількість слухачів, які здатні і бажають навчатися за дистанційними технологіями, вже зараз досить велика і зростає дуже швидко. Тому для забезпечення зазначених потреб, а також системності, комплексності і узгодженості дій у реформуванні освітньої системи у напрямку встановлення дистанційної освіти необхідна державна підтримка – створення, впровадження і розвиток національної системи дистанційної освіти в Україні, яка стане частиною освітньої системи України та буде інтегруватися в світовий освітній простір.

С. В. Качурова, канд. юрид. наук, доц.

ІННОВАЦІЙНІ ЗМІНИ У СТРУКТУРІ ІНСТИТУТУ ОСВІТИ

Прагнення України до інтеграції в європейський простір, намагання зблизити ринки, у тому числі й освітній, зумовлює те, що пріоритетним напрямом стає модернізація управління вищою освітою, приведення останньої у відповідність до вимог і запитів суспільства. Реалізація стратегій міжнародного співробітництва в цій сфері дозволить нашій країні стати рівно-